

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: stażysta Krzysztof Arasim

przy udziale Prokuratora: Michała Krupy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2016r.

sprawy

Z. D.

s. J. i S. zd R.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w nieustalonym okresie, nie wcześniej jednak niż w dniu (...) r. i nie później niż w dniu (...) r. w W. dokonał włamania do altany działkowej nr (...) znajdującej się na terenie ROD (...) przy ul. (...) poprzez wybicie szyby w oknie balkonowym, skąd zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze i odzieżowe powodując straty w kwocie 1160 zł na szkodę L. B. oraz artykuły odzieżowe o wartości 230 zł na szkodę J. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności wynoszącej co najmniej sześć miesięcy za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w nieustalonym okresie, nie wcześniej jednak niż w (...) i nie później niż (...) w W. dokonał włamania do altany działkowej nr (...) znajdującej się na terenie ROD (...) przy ul. (...) poprzez wypchniecie okna skąd zabrał w celu przywłaszczenia koc powodując straty w kwocie 110 zł na szkodę A. i D. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności wynoszącej co najmniej sześć miesięcy za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego Z. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów ustalając, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykonaniem takiej samej sposobności i za każdy z tych czynów na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu za te czyny jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej L. B. kwoty 1160 (tysiąc sto sześćdziesiąt) złotych, na rzecz pokrzywdzonego J. K. (2) kwoty 230 (dwieście trzydzieści) złotych, na rzecz pokrzywdzonych A. i D. K. solidarnie kwoty 110 (sto dziesięć) złotych;

III. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia (...)do dnia (...) i od dnia (...)do dnia (...) przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 624 § 1 pkp zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 694/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w okresie od (...) roku do (...) roku Z. D., będąc ma terenie Rodzinnego O. Działkowego (...) mieszczącego się przy ul. (...) w W., dokonał dwóch włamań do mieszczących się tam altan działkowych.

Pierwszego włamania dokonał on nie wcześniej niż w (...) roku i nie później niż w dniu (...) roku, kiedy to dostał się do altany mieszczącej się na działce nr (...), poprzez wypchnięcie okna, czym spowodował straty w kwocie 100 złotych. Z jej wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia, koc o wartości 10 złotych, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia wykorzystując skradzione mienie dla własnych potrzeb. Swoim zachowaniem spowodował on straty w łącznej kwocie 110 złotych na szkodę właścicieli działki, tj. A. K. i D. K..

Kolejnego włamania Z. D. dokonał zaś, nie wcześniej niż w dniu (...) roku i nie później niż (...) roku. Wówczas to wszedł on na teren działki numer (...) należącej do L. B., uszkadzając przy tym skobel przy bramie i powodując tym samym straty w kwocie 10 złotych. Następnie zaś, po uprzednim wybiciu szyby w oknie balkonowym altany działkowej, czym spowodował straty w kwocie 1000 złotych, dokonał z jej wnętrza zaboru w celu przywłaszczenia znajdujących się w altanie produktów spożywczych w postaci puszek z jedzeniem i ubrań o łącznej wartości 50 złotych, należących do L. B. oraz odzieży w postaci bluzy z polaru i pięciu koszulek o łącznej wartości 230 złotych, należących do syna właścicielki, tj. J. K. (2). W czasie włamania Z. D. uszkodził również zamek w drzwiach altany powodując straty w kwocie 100 złotych. Podobnie jak w pierwszym przypadku wykorzystał skradzione mienie na własne potrzeby. Swoim działaniem Z. D. spowodował straty w łącznej kwocie 1160 złotych na szkodę L. B. oraz w kwocie 230 złotych na szkodę J. K. (2).

Opisanych powyżej zachowań, Z. D. dopuścił się, będąc uprzednio karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym w szczególności wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 18 maja 2012 roku, sygn. III K 156/12, za przestępstwo kradzieży, na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w dniach od 5 marca 2013 roku do 5 grudnia 2013 roku.

Z. D. został ujęty przez funkcjonariuszy Policji w dniu (...) roku, kiedy to przebywał na terenie działki nr (...) mieszczącej się w ROD (...) w W. (gdzie w tamtym czasie nocował), wraz ze sprowadzonymi tam przez siebie M. T., P. M. i T. R..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego Z. D. (k.65-65v, k.77, k.394), zeznania świadków: L. B. (k.43v, k.396-397), J. K. (2) (k.46v, k.397-398), D. K. (k.53v, k.399), A. L. (k.24v, k.400), P. G. (k.26v), M. T. (k.68v), P. M. (k.69v) i T. R. (k.70v), protokoły zatrzymania osoby (k.2-2v, k.7-7v, k.12-12v, k.17-17v), protokół eksperymentu procesowego (k.54-57), protokół oględzin miejsca (k.58-60), odpis wyroku (k.138).

Oskarżony Z. D. przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia (k.65-65v, k.77).

Na etapie postępowania jurysdykcyjnego, oskarżony podtrzymał swoje stanowisko procesowe, złożył krótkie wyjaśnienie i potwierdził wcześniejsze relacje (k.394).

Sąd, w całości obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego. Są one bowiem spójne i logiczne. Klarownie podał on ogólne okoliczności sprawy, w tym wiarygodnie wskazał powód dokonywanych kradzieży z włamaniem. Oskarżony konsekwentnie podtrzymywał przy tym swoje stanowisko. Sąd nie dopatrył się natomiast żadnych przesłanek pozwalających podejrzewać, iż oskarżony miałby kłamać bezpodstawnie obciążając się odpowiedzialnością. Zważyć przy tym należy, iż wyjaśnienia oskarżonego są koherentne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, w tym z zeznaniami pokrzywdzonych oraz zebraną dokumentacją procesową.

W dalszej kolejności wskazać wypada, że Sąd walorem wiarygodności obdarzył również zeznania pokrzywdzonych L. B., J. K. (2)

i D. K., którzy zeznawali na okoliczność skutków włamań do altan na działkach nr (...) na terenie ROD (...) w W., podając

w szczególności okoliczności w jakich powzięli wiedzę o włamaniach, a także

w przybliżeniu podali ilość skradzionych rzeczy jak również, orientacyjną wartość powstałych strat. Świadkowie nie mieli żadnego interesu w podawaniu nieprawdy

w zakresie znanych im okoliczności sprawy. Zważyć należy, że osoby te swoimi zeznaniami nie obciążały oskarżonego i nie przyczyniły się bezpośrednio do ujawnienia sprawy włamań, a jedynie potwierdziły sam fakt zaistnienia poszczególnych zdarzeń, ogólne ich następstwa oraz okoliczności w jakich się o nich dowiedzieli. Zeznania wszystkich świadków były przy tym spójne, logiczne i klarowne, a zarazem były one

w pełni adekwatne do okoliczności w jakich powzięli oni wiedzę o włamaniach. Co więcej, zeznania te znajdują potwierdzenie w dokumentacji procesowej w postaci protokołu eksperymentu procesowego oraz protokołu oględzin miejsca.

Jak w pełni wiarygodne, Sąd ocenił również zeznania świadka P. G., funkcjonariusza Policji, który dokonywał zatrzymania oskarżonego

i towarzyszących mu w dniu (...) roku osób, a który w zwięzłej relacji klarownie omówił okoliczności ujęcia Z. D.. W ocenie Sądu świadek zeznawał szczerze, relacjonując stan swojej faktycznej wiedzy o zdarzeniu. Jednocześnie jest on osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnego racjonalnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Zeznania świadka mają przy tym pełne potwierdzenie

w dokumentacji procesowej związanej z zatrzymaniem oskarżonego, a nadto korelują

z jego wyjaśnieniami. Okoliczności zatrzymania Z. D. znajdują dodatkowe potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadka A. L., który dokonując obchodu terenu ROD w związku z informacjami o włamaniach, zorientował się, że w altanie nr 36 przebywają bezdomni i wezwał Policję. W spójnej i logicznej relacji świadek zrelacjonował okoliczności w jakich zorientował się

o obecności obcych osób na terenie jednej z działek, co następnie było powodem wezwania przezeń Policji.

Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania świadków M. T., P. M. i T. R., zatrzymanych w dniu (...) roku razem ze Z. D., którzy w zwięzłych relacjach opisali okoliczności, w jakich znaleźli się razem z oskarżonym na działce należącej do D. K. i A. K., a przy tym potwierdzili okoliczności zatrzymania Z. D.. Świadkowie relacjonowali znane im okoliczności w sposób spójny i logicznie uporządkowany, toteż Sąd nie dopatrył się przesłanek pozwalających powziąć podejrzenie jakoby świadek podawał nieprawdę, zważywszy że ich deponycje są ze sobą zgodne i mają potwierdzenie w pozostałych dowodach.

Sąd, ustalając stan faktyczny posłużył się również dowodami z dokumentów

w postaci: protokołów zatrzymania osoby (k.2-2v, k.7-7v, k.12-12v, k.17-17v), protokołu eksperymentu procesowego (k.54-57), protokołu oględzin miejsca (k.58-60) oraz odpisu wyroku (k.138).

Dokumenty sporządzone zostały przez uprawnione do tego organy,

w przewidzianej przepisami formie. Dokumenty nie noszą śladów przerobienia, a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności. Są one, zdaniem Sądu, w całości wiarygodne.

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii sądowno – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego Z. D. (k.279-281). Biegli rozpoznali u oskarżonego uzależnienie od alkoholu, opiniując przy tym, że miał on zachowaną poczytalność zarówno w czasie czynu, jak w trakcie badania.

Wyżej wymieniona opinia została sporządzona zgodnie z przepisami, przez uprawnionych do tego biegłych lekarzy psychiatrów. Sąd ocenił ją jako wyczerpującą i zgodną z wymogami wiedzy, a zatem stanowiącą pełnowartościowy dowód w sprawie.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż oskarżony Z. D. popełnił zarzucone mu aktem oskarżenia i przypisane w wyroku czyny. Swoim zachowaniem wyczerpał on zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanych mu przestępstw.

Obydwa zarzucone i przypisane Z. D. czyny wypełniają znamiona określone w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym zostały one popełnione w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k.

Powołany przepis art. 279 § 1 k.k. typizuje przestępstwo kradzieży z włamaniem, do którego popełnienia niezbędne jest przypisanie, od strony podmiotowej, umyślności z zamiarem kierunkowym zaboru w celu przywłaszczenia, oraz od strony przedmiotowej zaboru cudzej rzeczy po uprzednim pokonaniu przeszkody zabezpieczającej mienie. Zaborem będzie wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby uprawnionej i objęcie jej własnym władaniem. Jest to działanie bezprawne, które godzi w prawa innej osoby – właściciela, posiadacza, dzierżyciela. Jednocześnie z uwagi na wymaganą dla zaistnienia tego przestępstwa umyślność, połączoną z zamiarem kierunkowym, sprawca kradzieży z włamaniem powinien działać w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, co oznacza, że chce z zabraną rzeczą postąpić jak z własną. Wskazać nadto należy, że czyn określony w art. 279 § 1 k.k., w przeciwieństwie do zwykłej kradzieży ujętej w art. 278 § 1 k.k. nie należy do tzw. przestępstw przepołowionych, toteż dla jego zaistnienia nie jest istotne jakiej wartości mienie skradziono po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń. Jednocześnie z uwagi na swój charakter, przestępstwo kradzieży z włamaniem niejednokrotnie wiąże się również z uszkodzeniem mienia. Przełamanie zabezpieczeń chroniących mienie przed kradzieżą, może bowiem wiązać się z ich zniszczeniem, np. w sytuacji, gdy sprawca, tak jak w sprawie niniejszej wybija szybę, aby dostać się do miejsca, w którym znajduje się pozostające w jego zainteresowaniu mienie. Jednakże w przypadku takim, czyn zniszczenia mienia (stypizowany w art. 288 § 1 k.k.) zawiera się niejako w znamionach przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i jest tzw. czynem współukaranym uprzednim. Straty materialne spowodowane przez sprawcę samym przełamaniem zabezpieczeń stanowią zaś, część szkody spowodowanej tymże przestępstwem.

Zgodnie zaś, z art. 64 § 1 k.k. jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Odnosząc powyższe do realiów sprawy niniejszej, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony Z. D. swoimi zachowaniami podjętymi w nieustalonym okresie, nie wcześniej niż w (...) roku i nie później niż (...) roku oraz nie wcześniej niż (...) roku i nie później niż (...) roku, każdorazowo wyczerpał znamiona kradzieży z włamaniem określonej w art. 279 § 1 k.k.

Oskarżony działając w nieustalonej dacie pomiędzy (...) roku, a (...) roku, po uprzednim wypchnięciu okna, w należącej do A. K. i D. K., altany działkowej posadowionej na działce numer (...) na terenie Rodzinnego O. Działkowego (...), przy ul. (...) w W., wyjął bowiem spod władztwa w/w pokrzywdzonych mienie ruchome w postaci koca.

Z kolei, w dacie nieustalonej, pomiędzy (...) roku, a (...) roku na terenie tego samego Rodzinnego O. Działkowego, po uprzednim wybiciu szyby w oknie balkonowym, należącej do L. B., altany posadowionej na działce nr (...), oskarżony D. wyjął spod władztwa w/w pokrzywdzonej, mienie w postaci artykułów spożywczych i odzieży, zaś spod władztwa pokrzywdzonego J. K. (2) mienie w postaci bluzy i pięciu koszulek.

W każdym z opisanych przypadków, kradzione przez oskarżonego mienie, znajdowało się w zamkniętych altanach działkowych, gdzie pozostawione zostało przez właścicieli oraz były zabezpieczone przed kradzieżą poprzez umieszczenie ich

w zamkniętej przestrzeni, do której dostęp dla osób postronnych był zasadniczo uniemożliwiony. Oskarżony dostał się zaś do przedmiotowych altan poprzez wypchnięcie okna, tudzież wybicie szyby w oknie, które odgradzały zgromadzone tam mienie, tym samym dokonując przełamania zabezpieczeń w rozumieniu art. 279 § 1 k.k. Dokonując kradzieży tak artykułów spożywczych, jak i odzieży znajdującej się

w okradzionych altanach, oskarżony zrobił to bezprawnie, wbrew woli uprawnionych, a ze skradzionymi artykułami postąpił każdorazowo, jak z rzeczami własnymi – obejmując nad nimi władanie, a następnie oddalając się z miejsca zdarzenia z zamiarem wykorzystania skradzionych rzeczy na własne potrzeby. Jednocześnie zaś, sposób przełamania zabezpieczeń (wybicie szyby, wypchnięcie okna) przez oskarżonego Z. D., w obu przypadkach w sposób oczywisty wiązał się z ich zniszczeniem, toteż na wysokość szkody poniesionej przez pokrzywdzonych składały się również wartości uszkodzeń dokonanych w wyniku włamań.

W dalszej kolejności zauważyć wypada, iż obydwu przypisanych mu czynów oskarżony dopuścił się umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, obliczonym na zawładnięcie zabraną rzeczą. Wynika to jasno z istoty czynów i okoliczności ich popełnienia. Ponadto jasnym jest, że Z. D., jako osoba dorosła i w pełni poczytalna (co potwierdza stosowna opinia) doskonale zdawał sobie sprawę, iż dokonując zaboru cudzej własności i to po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń w cudzych altanach działkowych, dopuszcza się przestępstwa, zważywszy że wcześniej odpowiadał już za przestępstwa przeciwko mieniu.

Oskarżony dopuścił się wyżej wymienionych zachowań w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 18 maja 2012 roku, sygn. III K 156/12, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w dniach od 5 marca 2013 roku do 5 grudnia 2013 roku. Przestępstwo kradzieży ujęte w art. 278 § 1 k.k. jest zaś umyślnym występkiem przeciwko mieniu, podobnie jak popełnione przez oskarżonego w sprawie niniejszej czyny z art. 279 § 1 k.k. Są to zatem przestępstwa podobne w rozumieniu 115 § 3 k.k. Oskarżony dopuścił się zatem przypisanych mu kradzieży z włamaniem, przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, za umyślne przestępstwo podobne.

W świetle powyższego stwierdzić zatem należy, że wina oskarżonego Z. D. nie budzi wątpliwości, a postawione mu przez Prokuratora zarzuty są co słuszne.

Niemniej jednak analizując całokształt okoliczności niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw.

z art. 64 § 1 k.k. w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., który stanowi, że jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu,

z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Oskarżony w okresie maksymalnie około sześciu miesięcy dopuścił się dwóch czynów realizujących znamiona tych samych przepisów (art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.). Działal zatem w krótkich odstępach czasu. Co więcej, obydwu kradzieży z włamaniem dokonał on z wykorzystaniem takiej samej sposobności. W obu przypadkach bowiem, dokonał on włamań do altan działkowych na terenie tego samego Rodzinnego O. Działkowego, pod nieobecność ich właścicieli,

a zarazem każdorazowo dostał się do wnętrza altany przez okno. Do tego za cel kradzieży obierał przedmioty codziennego użytku takie jak odzież, czy artykuły spożywcze, które po dokonaniu kradzieży wykorzystywał na własny użytek. O. kradzieży oskarżony Z. D. dokonał bowiem, w celu zapewnienia sobie środków bieżącego utrzymania, jako osoba bezdomna.

Reasumując powyższe, przypisując oskarżonemu Z. D. popełnienie w sprawie niniejszej dwóch przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art.

64 § 1 k.k. Sąd zobowiązany był zatem zastosować dyspozycję art. 91 § 1 k.k.

i wymierzyć mu za nie jedną karę na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Wskazać należy, że czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu, w pkt I wyroku, cechuje stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości. Z. D., swoimi działaniami godził tutaj w jedno

z podstawowych dóbr prawnych jakim jest mienie. Co więcej, dopuścił się on dwóch przestępstw kradzieży z włamaniem w krótkim okresie czasu. Niemniej za okoliczność łagodzącą należy uznać fakt, iż kradł on rzeczy o stosunkowo niewielkiej wartości, których de facto potrzebował do codziennej egzystencji. Motywacją oskarżonego nie była zatem chęć zysku, ale zapewnienie sobie jakichkolwiek środków do codziennej egzystencji. Z kolei z uwagi na niską wartość kradzionego mienia, stopień naruszenia dobra prawnie chronionego nie był nazbyt duży.

Z kolei, za okoliczność obciążającą oskarżonego należy poczytać uprzednią karalność (k.371-373), a w szczególności wspomniane wyżej działanie w warunkach recydywy. Okolicznością łagodzącą będzie natomiast fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazał podczas eksperymentu procesowego miejsca, w których dokonał włamania, co niewątpliwie przyczyniło się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Co więcej przed Sądem jednoznacznie wyraził skruchę, przeprosił pokrzywdzonych i wyraził chęć naprawienia szkody, a także zadeklarował chęć dobrowolnego poddania się karze.

Biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów popełnionych przez oskarżonego, stopień jego winy, oraz wspomniane wcześniej okoliczności obciążające i łagodzące, Sąd uznał, że karą adekwatną za popełnione przez oskarżonego, w warunkach ciągu określonego w art. 91 § 1 k.k., przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. będzie kara 2 lat pozbawienia wolności.

Wymierzona oskarżonemu Z. D. kara pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do jego osoby, jak i celów

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Za orzeczeniem kary

w wymiarze bliższym dolnej granicy ustawowego zagrożenia przemawiały opisane powyżej okoliczności łagodzące, w tym w szczególności motywacja stojąca za dokonaniem kradzieży, a także jego postawa po ich popełnieniu w tym przyznanie się do winy i okazana skrucha. Sąd poprzez bezpośredni kontakt z oskarżanym mógł zaobserwować, że jest on osobą cichą i spokojną, a dokonywanie kradzieży z włamaniem było dla niego sposobem na zdobycie podstawowych środków do codziennej egzystencji. Niewątpliwie zachowanie takie nie może zyskać akceptacji i jest ono naganne, ale okoliczności te winny być przez Sąd brane pod uwagę przy wymiarze kary. To, że dokonane przez oskarżonego czyny miały taki właśnie charakter sposobu na jakiejkolwiek egzystowanie wskazuje fakt, że oskarżony po dokonaniu przestępstw nie oddalił się z miejsca zdarzenia, ale nadal przebywał na terenie ogródków działkowych zajmując jedną z altan. Zachowanie oskarżonego nie było więc wyrachowanym jedynie włamywaniem się po zabór cudzego mienia, a następnie oddaleniem się z miejsca zdarzenia, ale właśnie chęcią uzyskania środków na zwyczajne przeżycie kolejnych dni. Charakter popełnionych czynów w połączeniu z wcześniejszą karalnością, oraz działanie

w warunkach recydywy determinowały konieczność orzeczenia kary bez warunkowego zawieszenia i to w wymiarze większym niż dolna granica ustawowego zagrożenia. Oskarżony bowiem musi sobie uświadomić konieczność poszanowania cudzej własności i brak akceptacji pasożytniczego trybu życia wiążącego się z naruszeniem norm prawa karnego. Wymierzona oskarżonemu kara winna mu uświadomić nieopłacalność popełniania tego typu przestępstw.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego Z. D. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej L. B. kwoty 1160 złotych, na rzecz pokrzywdzonego J. K. (2) kwoty 230 złotych, zaś na rzecz A. i D. K. kwoty 110 złotych, o co wnosili pokrzywdzeni. W tym miejscu jedynie na marginesie zaznaczyć należy, że wniosek prokuratora w tym przedmiocie należy uznać za spóźniony. Prokurator bowiem wniósł o naprawienie szkody dopiero w głosach końcowych, co jest wbrew treści art. 49 a kpk.

Orzekając obowiązek naprawienia szkody, Sąd miał na względzie fakt, iż oskarżony dokonując kradzieży z włamaniem, wyrządził w/w osobom wymierną szkodę majątkową, wyrażającą się w wartości skradzionego mienia oraz w kosztach naprawy spowodowanych włamaniami uszkodzeń. Zasadnym jest zatem zobowiązanie go do jej naprawienia, zważywszy że w myśl art. 46 § 1 k.k., Sąd zobowiązany był orzec przedmiotowy obowiązek z uwagi na stosowny wniosek pokrzywdzonych (k.395). Ustalając wysokość szkody Sąd miał zarazem na względzie wiarygodne zeznania pokrzywdzonych w tym zakresie, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Wprawdzie pokrzywdzona L. B. w swoich zeznaniach wskazała również na zniszczenie tarasu, jednakże w ocenie Sądu brak jest podstaw do przypisania tego zniszczenia oskarżonemu w sytuacji, kiedy jest to element zewnętrzny altany i mógł zostać uszkodzony przez jakąkolwiek osobę postronną, tym bardziej, że z zeznań świadka A. L. wynika, iż na terenie ogródków pojawiają się obce osoby. Ponadto wszyscy pokrzywdzeni podtrzymali swoje zeznania w zakresie wysokości szkody, wnosząc o orzeczenie na ich rzeczy obowiązku jej naprawienia w wysokości wynikającej z zarzutów.

Reasumując, Sąd stoi na stanowisku, że wymierzona Z. D. kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, za to w wymiarze bliskim dolnej granicy ustawowego zagrożenia, połączona z obowiązkiem naprawienia szkody w całości, będzie wystarczająca dla osiągnięcia, w stosunku do oskarżonego zamierzonych celów kary. Spełni ona również swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie w dniach od (...) do (...) roku oraz w okresie od (...) roku do (...) roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., który stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Wobec sytuacji majątkowej oskarżonego, który przez ostatnie miesiące przebywał w areszcie śledczym, a przed osadzeniem utrzymywał się jedynie z prac dorywczych osiągając z tego tytułu niewielki dochód, a nadto aktualnie ma w perspektywie konieczność odbycia kary orzeczonej w sprawie niniejszej oraz realizację obowiązku naprawienia szkody, zasadnym było zwolnienie go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Z tych względów Sąd orzekł, jak w sentencji.